

EN DEFENSA DEL DRET DE VAGA I DE LA LLIBERTAT SINDICAL

COMITÈ EXECUTIU – Barcelona, 15 de novembre de 2014

La Constitució espanyola configura la vaga com un dels drets fonamentals en els quals rau el nostre Estat Social i Democràtic de Dret; gaudeix, de fet, del màxim nivell de garanties i vincula tots els poders públics. El reconeixement d'aquest dret dels treballadors i treballadores per defensar els seus interessos, però, no és exclusiu del nostre ordenament jurídic.

En efecte, la Carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea l'inclou expressament; el Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals de les Nacions Unides el garanteix; la Conferència Internacional del Treball ha insistit en el reconeixement d'aquest dret en els seus Estats membre i, encara que no hi hagi un conveni específic de l'OIT, ha estat refermat en diverses resolucions de conferències regionals i de comissions sectorials de l'OIT. Dos òrgans instituits per al control de l'aplicació de les normes de l'OIT, el Comitè de la Llibertat Sindical i la Comissió d'Experts en Aplicació de Convenis i Recomanacions, han reconegut en nombroses ocasions el dret de vaga com a dret fonamental dels treballadors i treballadores i de les seves organitzacions. En el nostre país, i durant més de trenta-cinc anys, els treballadors i treballadores hem exercit democràtica i constitucionalment aquest dret de titularitat individual, però d'exercici col·lectiu. Ara és qüestionat per les autoritats públiques, com s'infereix de les múltiples causes i actuacions penals desenvolupades contra els treballadors i treballadores que han participat legítimament en les vagues convocades per les organitzacions sindicals més representatives contra les reformes laborals, per suposades activitats delictives durant el seu desenvolupament.

Sens dubte, no es tracta de defensar possibles extralimitacions en l'exercici del dret de vaga; en tot cas, com declara l'esmentat Comitè de Llibertat Sindical, qualsevol sanció imposada per activitats il·legítimes relacionades amb vagues hauria de ser proporcional al delicte o a la falta comesa, i les autoritats haurien d'excloure el fet de recórrer a mesures d'empresonament contra aquells/es que organitzen o participen en una vaga pacífica. Aquestes mesures comporten greus riscos d'abús i serioses amenaces a la llibertat sindical.

Nombroses acusacions i imputacions, amb peticions de presó, dirigides contra el moviment sindical, els seus responsables i militants, per l'exercici legítim i constitucional del dret de vaga —que, no ho oblidem, implica el dret a requerir a altres persones l'adhesió a la vaga i a participar, dins del marc legal, en accions conjuntes adreçades a aquesta finalitat— responen a una manera de governar caracteritzada per la restricció dels drets i les llibertats bàsiques ciutadanes, aquestes que conformen el nostre model de convivència i l'Estat Social i Democràtic de Dret que regula la Constitució. Aquest atac del govern del PP al dret a vaga, suposa que a hores d'ara més de 260 sindicalistes estiguin afectats per procediments administratius i penals pels quals el Ministeri fiscal demana un total de 120 anys de presó per la seva participació en vagues en les que en cap cas es dedueix que hi hagi hagut violència.

La persecució de la llibertat sindical s'uneix a altres iniciatives desenvolupades per retallar llibertats públiques i limitar drets, com les darreres reformes legals en matèria del Codi penal o de seguretat

ciutadana, o les que neguen la gratuïtat de l'accés a la justícia. No és possible romandre callat o mostrar-se impassible davant d'aquest intent de deslegitimar les respostes laborals a les reformes injustes imposades pel poder polític i de condicionar, en el futur, el desenvolupament d'aquestes vagues o fins i tot de fonamentar hipotètiques reformes laborals lesives o perjudicials per als treballadors i treballadores, en una mostra més del retrocés democràtic. Les limitacions dels drets sindicals fonamentals, a més de provocar un greu desequilibri en les relacions laborals, frustren els avenços en les condicions de treball i en el benestar de la societat.

Ens hi juguem un "instrument de pressió que l'experiència secular ha mostrat que és necessari per a l'afirmació dels interessos dels treballadors i treballadores en els conflictes socioeconòmics, conflictes que l'Estat Social no pot excloure, però als quals sí que pot i ha de proporcionar les vies institucionals adequades". La vaga es consagra, doncs, com un dret constitucional, cosa que és coherent també "amb el dret reconegut als sindicats en l'article 7 de la Constitució, ja que un sindicat sense dret a l'exercici de la vaga quedaria, en una societat democràtica, buidat pràcticament de contingut, i ho és, en fi, amb la promoció de les condicions perquè la llibertat i la igualtat dels individus i grups socials siguin reals i efectives", com ha declarat el nostre Tribunal Constitucional.

Per tot això, el Consell Nacional de la Joventut considera que:

- L'actuació de la Fiscalia és del tot inacceptable, ja que seguint directrius polítiques s'extralimita en la seva funció judicial, demanant penes desproporcionades i injustes per acusacions que en molts casos són difícils de demostrar i amb l'únic objectiu de reprimir el moviment sindical per afeblir-lo.
- El govern central ha d'eliminar el delictes de coaccions a la vaga recollit a l'article 315.3 del Codi Penal, que imposa penes de presó d'entre sis mesos i tres anys "a los que, actuando en grupo, o individualmente pero de acuerdo con otros, coaccionen a otras personas a iniciar o continuar una huelga". Cal tenir en compte que és un article heretat del Codi Penal del Franquisme i que ja hi ha altres vies legals per tipificar les extralimitacions en l'exercici del dret a vaga.
- Els treballadors i treballadores encausats d'acord amb aquest article del Codi Penal han de rebre el sobreseïment de les seves causes i els ja condemnats se'ls ha d'atorgar l'indult per part del govern.
- El dret a vaga és un dret fonamental sense el qual no s'entendrien les conquestes laborals i socials que s'han aconseguit durant el tardo Franquisme i l'etapa democràtica nascuda de la constitució del 78 i que, per tant, s'ha de preservar amb totes les seves garanties com una eina de defensa dels drets de la classe treballadora i motor de millores laborals i socials pel conjunt de la societat.

Resolució presentada per l'àmbit d'entitats sindicals.